

LOV og EVANGELIUM

Nr. 2

FEBRUAR 1997

33. årgang

Er du gått over frå død til liv?

Utdrag av tale av Ole Brandal på sommarskule på Lundeneset i 1959

"Det seier eg dykk for visst og sant: Den som høyrer mitt ord og trur den som sende meg, han hev øeveleg liv og kjem ikkje for domen, men er gått over frå døden til livet. Det seier eg dykk for visst og sant: Det kjem ei tid, ja ho hev alt kome, då dei døde skal høyra røysta åt Guds Son, og dei som lyder på henne, skal leva." (Joh. 5. 24–25)

Devalueringa si tid

Me lever i ei merkeleg tid. Me kan seia me lever i devalueringa si tid eller saneringa si tid. Det vil seia at det som hadde verdi før, det har tapt sin verdi. Slik har det gått med pengane. Dei er mindre og mindre verdfulle. Til og med mennesket er mindre verdfullt enn før, og slik er det også blitt med orda. Dei har også tapt sin verdi i dag. Eit ja er ikkje alltid eit ja, eit nei er heller ikkje eit nei. Slik er det også på det kristne området. Me talar om kristendom. Me talar om frelse. Me

talar om omvending og rettferdiggjerring, helging osv. Du, orda er kristeleg rette, ikkje sant? Men kva med innhalten?

Når me talar om det å bli frelst til dømes, skal me for det første merka oss at det i våre dagar vert tala om desse ting utan å bruka bibelske uttrykk. Det vert tala om at der og der er det vekking. Då spør folk: Kor mange er det som er kome med? Kor mange er det som har tatt standpunkt for Jesus? Kor mange er det som har gjeve seg over ? osv. Desse orda er kome inn på det kristne området i dag. Orda kan vera greie nok, men kva er det som ligg bak orda. Kva tenkjer du på når desse orda vert nemnde?

På den andre sida så nyttar me bibelske ord. Me seier me har tatt i mot Jesus. Me har kome til Jesus. Me trur på Jesus. Det er bibelsk. Men det er ikkje sikkert at hjarta ditt og forstanden legg inn i desse orda den meinинг som Bibelen har. Då kan me koma på

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien, 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

ukristeleg grunn, sjølv om me brukar kristelege uttrykk.

Eg las for kort tid sidan eit referat frå ein av ungdomsskulane våre. Her skreiv styraren at dei hadde hatt gjesting av mange gjestetalarar i årets løp, og mange er det som har teke imot Jesus. Men me kjenner på at det er få som er blitt løyst og frigjort, skreiv han. Kva skal me seia til dette? Når eit menneske har teke i mot Jesus, så er det vel frelst? Den som er komen i samfunn med Jesus, han er løyst. Er du ikkje løyst, så har du ikkje teke imot Jesus, det er det som er saka. Her er det eit stort virvar. Me må finna attende til innhaldet av Bibelen sine uttrykk og ikkje seia at folk har teke imot Jesus når dei absolutt ikkje har gjort det.

Kva vil det seie å bli frelst?

Skrifta seier at å verta frelst, det er å gå over frå døden til livet. Det er altstå oppvekking frå dei døde. Det las eg tydeleg her frå Guds ord, frå evangeliet etter Johannes. Om du les frå Efesarbrevet 2 og Kolossarbrevet 2, så ser du akkurat det samme. Det er oppvekking av døde. Det er meir enn å bli med, eller å ta eit standpunkt.

Guds ord seier også at å bli ein kristen dvs. å bli frelst – det er eit plassbyte. Det er ikkje noko me kan velja oss til, nei, det er noko som Gud

forts. side 16

Hilsen fra Peru

Fra samarbeidskirken i Peru har vi fått en hilsen med takk for samarbeidet i 1996. Her følger den i norsk oversettelse:

Vi som arbeider i misjonsarbeidet i Peru, vil med dette uttrykke vår dypeste takknemlighet til Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og dens landsstyre for åndelig og økonomisk hjelp som vi har mottatt gjennom hele 1996. Vi vil også takke for stipendet som vår bror, evangelist Eusebio Alvis, har fått til sine studier ved det lutherske

seminaret. Vi finner ganske enkelt ikke ord for å uttrykke vår dyptfølte takk, men vi kan av hjertet si:

TUSEN TAKK, BRØDRE OG SØSTRE! MÅ GUD VELSIGNE DERE RIKELIG!

Vi er svært glade og takknemlige for den kjærighet dere viser oss, og takker Gud for den ubeskrivelige hjelp som er blitt oss til del!

Brorhilsen i Kristus
Celso Valdiglesias (form.)
Damian Heredia (sekr.)

Fristaden

4.Mos. 35,9–15 Av Kristian Fjære

Når en mann i Israel hadde slått et menneske i hjel, måtte han stadig frykte for blodhevneren. På samme måte er det for ethvert menneske som ikke er kommet inn i fristaden, som er Kristus. Han er under dommen. Det sier Guds ord, og Guds ord kan ikke gjøres ugyldig. Og Guds ord sier at en ond tanke er lik en synd i handling. Derfor har vi alle syndet. Det er farlig å synde, for Gud tåler ikke synd. Det er forferdelig å falle i den levende Guds hen-

der. Ja, Gud er en fortærrende ild mot all synd og urenhet, sier Skriften.

Gud skapte mennesket for at det skulle øøre ham, men enhver synd er å vaneore Gud. Derfor har Gud rett til å gjengjelde menneskets synd. Dette tror jeg vi må våkne opp for. Det er ikke mennesker vi må frykte, men Gud. For Gud kaster i helvete. Du våger kanskje å leve ufrelst dag etter dag, og du tenker ikke på at en dag vil "blodhevne-

ren", Gud, nå deg igjen. Derfor må du komme inn i fristaden!

Du lurer kanskje på hvor/hva denne fristaden er? Bibelen taler mye om fristaden, ja den taler mest om den. Skriften sier at Gud opprettet en fristad for oss, som vi kan fly til og bli berget. Men det er bare en eneste fristad, men det er kanskje ikke det du tror på som er fristaden. Her er det uhyre viktig at en ikke tar feil.

Noen har en fristad som heter *gode gjerninger*. Den prøver de å bygge sin frelse på. Men denne fristaden er ikke noe annet enn *jeg*. Og den holder ikke, for det er lovens vei, og det står at den som holder seg til lovgjerninger er forbannet.

Andre holder seg til *gode følelser, bønn, bønnhørelse* osv. Den holder heller ikke, for den har også sin grunn i deg, og i hva du opplever.

Noen har en fristad som heter *syndsbekjennelse*. De sier: "Det står i 1.Joh.1,9 at '**Dersom vi bekjenner våre synder, så er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet'.**" Så setter de sitt håp til sin syndsbekjennelse, og stoler på den. Men det sier ikke Skriften. Den sier: Fordi Gud er trofast og rettferdig, forlater han oss våre synder, når vi bekjenner våre synder. Ser du forskjellen? Ikke fordi, men *når* vi bekjenner. Judas og Kain bekjente og

så sin synd, men det var ikke en rett syndsbekjennelse. En rett bekjennelse springer bare fram av troen på Jesus alene.

Noen har en fristad som heter *troen*. Men saken er den at du blir ikke frelst av din tro, men av det du tror på. Er troen rettet mot noe annet enn Jesus, er det ikke en frelsende tro.

Frelsens grunn er Jesus. Fristaden er frelserens vunder og sår. Det er en fristad for alle. Jesus levde ditt liv. Og det er det som det er om å gjøre å vite. For der er livet som du ikke får til.

Jesus kom nettopp fordi du er slik som du er. Jesus kom for å gi deg en ny rettferdighet. Jesus kom for å gi deg arverett hos Gud. Han bar mitt og ditt skyldbrev. Du behøver ikke å bli annerledes for å komme til Jesus.

Lever du i den rette fristaden? Har du Jesus alene?

I v.29 står det: "**Dette skal være en rettsordning for dere fra slekt til slekt hvor dere så bor.**"

La det også gjelde for deg.

*Så fly til den fristaden skjønne,
til frelseren vunder og sår!
Barmhjertighet der du skal finne,
forløsning i blodet du får.*

Klippen til liv

Av Lars Fossdal

I 1. Kor.10,4 leser vi: " – og alle drakk den samme åndelige drikk, for de drakk av den åndelige klippe som fulgte dem, og klippen var Kristus."

Under israelsfolkets ørkenvandring fra Egypt til Kanaan, står det om en åndelig klippe som fulgte folket og som var til liv for dem. I alle situasjoner og forhold de kom opp i, var den der med sitt kildevann.

I 2.Mos.17,6 leser vi at Moses skulle slå på klippen, og det skulle flyte vann ut av den, nok drikke for folk og buskap. Neste gang de manglet vann, skulle Moses bare tale til den, og det skulle komme vann (4.Mos.20,8).

"Og alle drakk av den samme åndelige drikk, – av klippen som fulgte dem, og klippen var Kristus".

Selv om folket var troløst og syndet mot Herren, vek ikke klippen fra dem. Ei heller sluttet den å gi dem vann. Ingen mennesker eller deres misgjerninger makter å rokke ved denne klippe.

For et under og for en nåde det var fra Herren. For uten denne klippe og dens vann hadde de alle gått under og omkommet under vandringen mot det lovede land.

"Klippen var Kristus."

Også i vår tid, på vår vandring mot himmelen, sier Skriften at en klippe (Jesus) alltid følger med. Da Gud slo Kristus på Golgata, viste Gud oss at

han er rettferdig og at han ikke tåler synd. Samtidig vitner det om at vår synd er betalt og slettet ut ved Jesu død.

Det var på grunn av denne klippen at Gud bar over med folkets synder. Slik er det i dag også. Han bører over med våre synder – for han vil at **alle** skal bli frelst. **Det er nådetid** - hvem som vil kan drikke av denne kilde og bli frelst. I alle situasjoner og under alle forhold vi kommer opp i, svikter ikke Jesus oss.

Nå, etter at han er slått, skal vi få tale til ham og med ham, og han gir oss det vann som veller fram til evig liv og frlse.

For en et under og en nåde fra Gud mot oss på vår vandring mot himlen. Kristus, klippen, følger med oss. Han er en kilde som ikke svikter oss i vår nød. Klippens vann, som veller frem til syndenes forlatelse, blir aldri tørr. **Alltid** følger han med oss. Og hvem som helst kan drikke av det vannet han gir.

Likevel står det videre i Skriften (1.Kor.10,5): "**Allikevel hadde ikke Gud behag i de fleste av dem.**"

Alle i israelsfølget nöt godt av klippen. Likevel var det kun de førreste som nådde målet – det

lovede land " – for de ble slått ned i ørkenen".

Grunnen var ikke at det var noe feil med vannet. Heller ikke skyldtes det at deres synder var for mange eller for store. NEI! Skriften sier at "det de

drakk (hørte), ble dem til ingen nytte, fordi det ikke ved troen var **smeltet** sammen med dem som hørte det" (Heb.4,2).

Ordet de "drakk" ble ikke ett med dem. Det ble ikke deres liv. Det gikk kun til hodet og kom ikke inn i deres hjerte. Ordet ble ikke deres visdom i livet som de tok vare på og gjorde etter, det ble ikke deres rettferdigjørelse, helligjørelse og forløsning.

De var Ordets hørere, men ikke dets gjørere. "De hadde lyst til det onde" og levde derfor etter sitt eget hode og sine lyster. Det ble deres bane. **Gud slo dem ned i ørkenen.**

Til tross for at de hørte (drakk) – stod de Ordet imot – både i forstanden, hjertet og i livet. Derved fikk ikke Herren overbevist dem om deres synd, så de fikk se sitt syndeforderv og kom i behov av klippen, en frelse utenom dem selv, – ved en stedfortreder – **lammet.**

Det er på den måten Herren frelser oss fra synden og dens makt over oss. Det skjer ved at vi får se hans ufattelige kjærighet til oss, hva han har gjort **for** oss i Jesus. I ham har vi en fullkommen forløsning for syndene våre. Tror vi dette, da smelter Ordet sammen med oss, og det blir en trang i hjertet til ta vare på Guds ord og leve etter det. "Vi elsker ham fordi han elsket oss først". Hos den troende er det en sorg over hans syndeforderv, men samtidig en trøst og glede over at han får leve under blodets rensende kraft, i det fullbrakte frelsesverket. Han drikker igjen og igjen av det ordet sier om Jesus – klip-

pen, kilden som følger med og som aldri går tom.

Advarsel

Underlig er det da å lese at Skriften bruker denne beretningen for å **advare** oss som lever i dag, at vi må vokte oss for å komme i samme situasjon som disse.

Fordi ordet ikke ved troen smeltet sammen med dem, ble fristelsene til frafall for dem. Og vi som lever idag står nå i den samme fare. Satan er ute for å hindre at ordet fra Gud skal bli oss til nytte. Av 603.550 menn over 20 år som dro ut fra Egypt, kom bare to stykker (Josva og Caleb) inn i Kanaans land. Dette viser at det får følger for oss om ikke Ordet ved troen får smelte sammen med oss når vi hører det. Resultatet blir at vi ikke kommer inn i himmelen.

Så er det som Skriften sier: "Det var for vantros skyld de ikke kom inn". De ville ikke ta i mot Herrens ord til omvendelse og frelse, men forherdet seg i stedet mot Ordet.

Derfor hadde ikke Herren behag i dem, og han slo dem ned i ørkenen (1.Kor.10,5). Klippen var dem til liv, men den ble ved deres vantro til anstøt og død.

Skriften sier et annet sted (Heb.4,2): "Ordet de hørte ble dem til ingen nytte, fordi det ikke ved troen var smeltet sammen med dem som hørte det." De hadde sitt liv i det Gud kaller for ondt, og ikke i Guds Ord. **ER DET DIN TILSTAND?** Da kommer heller ikke du inn til Guds hvile, enda frelsen er gjort

ferdig i Jesus også for deg. Du skal gå bort til den evige pine, mens de som "Ordet smeltet sammen med ved troen", skal gå inn til Guds herlighet i himmelen.

Det står om disiplene etter at de hadde møtt den oppstandne frelser: "Og de **tilba** ham og vendte tilbake til Jerusalem med stor glede, **og de var alltid** i templet og lovet og priste Gud" (Luk.24,52– 53).

Når Ordet ved troen smelter sammen med oss, skaper det alltid lovsang for vår Gud, – og vi ønsker å være der Jesus er og å leve for ham.

Drikker du av den åndelige klippen som følger med deg? Får ordet smelte sammen med deg?

Nådetiden tar slutt

Enda er det nådetid. Men du vet ikke hvor lenge Herren kaller på deg. Ved gjentatt gjenstridighet mot hans kall gir han deg opp, og du er for evig fortapt. Du har kun mulighet til å søke Herren når han søker deg.

Derfor, idag du om hører hans røst så forherd ikke ditt hjerte. Kom til Kristus, ta i mot hans ord.

Drikk av klippen Jesus Kristus, av den fullbrakte frelse, og la ham og hans ord være din visdom.

Skriften sier: "Kom! og den som tørster, han komme, og den som vil, han ta livsens vann uforskyldt!"
(Joh.åp.22,17)

Ufattelig taust

Akkords ånd er av Satan – det klare standpunkt er av Herren. Å halte mellom sannhet og løgn – mellom lys og mørke – er livsfarlig. Folkets taushet er et uhyggelig tegn på den åndelige tilstand.....

Det er typisk i dag at folket ikke sier et ord. Det er liten reaksjon på alt det som føres inn i Guds rikes arbeid. Det er ufattelig taust iblant oss. Vårt folk – og vår kristengenerasjon – har sovet i årevis. Noen sier ifra – men de er ikke mange. Men slike "røster" får det ikke lett. Det er situasjonen! Mange slo av der de skulle stått fast. Ja, er det ikke sant?

Som kristne er vi blitt åndelig tannløse – og tauze. Alle går i dekning, men Satan går frem. Det åndelige forfall var uten tvil større på Elias tid enn Josvas tid. Men hvordan er stillingen i dag?

*Dag Risdal i boka
"Levende forkynnelse eller
tommer ord?"*

Guds forunderlige råd

Av Per Bergene Holm

"Jager du bytte for løvinnen? Metter du de grådige ungløvene når de dukker seg ned i sine huler og ligger på lur i krattet? Hvem sørger for mat til ravnen, når dens unger skriker til Gud og farer hit og dit fordi de ikke får mat? Kjenner du tiden når steinheitene føder? Gir du akt på hindenes veer? Teller du månedene til de skal bære, og vet du tiden når de føder? De bøyer seg, føder sine unger og blir fri for sine smerter. Deres unger blir kraftige og vokser opp ute på marken, de løper bort og kommer ikke tilbake til dem." Job 39,1-7.

Ofte sender Gud oss noe i vår vei som ikke behager oss. Det kan være sykdom eller annen lidelse, anfektelse og fristelser av sørlig art, vanskelige mennesker og forhold vi må leve med, fattigdom og skrøpelighet av timelig eller åndelig art.

Og så klager vi vår nød til Gud. Det er ikke sikkert at vi som Job roper ut vår klage i våre bønner, men dem vi lever sammen med må ofte høre på vår klage og fortvilelse. Vi klager over den vanskelige verden vi må leve i, vi klager over vanskelige mennesker vi må leve med, vi klager over sykdom og lidelse, over motgang og livets gjenvordigheter. Vi klager over det kall vi har fått av Gud, den tjeneste vi er satt til å utføre.

Nå er det ikke all klage som er av det onde. "La hver klage over sin egen synd!" står det i Klagesangene. Men vår klage kan lett få form av anklage og bebreidelse, bitterhet, sinne og uvilje, ja

trass imot Gud og mennesker. Og det er synd.

Vår klage er ofte rettet mot dem vi lever sammen med, dem vi synes gjør livet vanskelig for oss – ja, oftest er det nok våre barn og vår ektefelle som må lide, selv om det ikke er dem klagen egentlig gjelder. For egentlig er det Gud vi anklager. Det ser vi av Adams klage på Eva, og det ser vi tydelig i Salme 73 og her i Jobs bok. Klagen over alt det vanskelige er egentlig en anklage mot Gud, og vitner om uvilje mot å bøye seg under Guds uranskakelige og forunderlige råd.

Dette var Israels hovedsynd i ørkenen. De klaget på dårlig mat, på vanskeligheter og slit, de klaget på Moses og Aron, de var uvillige til å bøye seg for Guds ord og bud, Guds førelse av dem, for de syntes det var en byrde. Derfor ble de bitre og trassige, og så ble de liggende igjen på veien. Å, hvor lett kan vi ikke snuble som dem!

Her bryter det virkelig for mange som bekjenner kristennavnet i dag. Mange lever i dag etter ordene i Salme 2: "La oss spreng deres bånd og kaste deres rep av oss!" Skjønt de mener ikke at det er Gud de ikke vil bøye seg inn under. De tenker at det er mennesker som er så vanskelige, så sneversynte, fundamentalistiske eller fariseiske, mens Gud derimot er så romslig og tar det ikke så nøye. Gud tenker slik som de tenker. Det de synes passer og er rimelig, det må da Gud også bifalle. Ja, for Gud kan da ikke være så sneversynt og bakstreversk, han er da kjærlig og god. Selvfølgelig lar Gud

oss innrette vårt liv akkurat slik som vi vil. Gud kan da ikke mene at vi skal innrette vårt liv etter alle Bibelens bud og formaninger i ett og alt? Han er da ikke glad i lovgjerninger!

Jeg samtalte en gang med noen ungdommer om det fjerde bud. Ei jente ga uttrykk for at foreldrene hennes var så altfor nøyne og altfor strenge. Det var så mye hun ikke fikk lov til. Vi leste hva Bibelen sa om å hedre sin far og mor eller andre foresatte og lyde dem, ikke bare når de var rimelige, men også når de var urimelige. "Nei, skal det være slik", sa jenta, "da vil jeg ikke være noen kristen." Og slik er det mange som tenker. "Nei, krever du det av meg, Gud, da er du urimelig, da vil jeg ikke. Nei, Gud, du får ta meg slik som jeg er, du får godta meg sånn som jeg er og slik jeg lever!" Denne jenta mente selvfølgelig ikke at hun ikke ville være noen kristen, hun ville bare ikke gå med på at Gud krevde dette av henne. Gud ville selvfølgelig føye henne og akseptere henne, så glad som Gud var i henne, og så rimelig som han var! Gud var jo nådig og tilga der en kom til kort, og han ville da ikke at hun skulle leve som en fariseer heller. Budene og loven står jo i Bibelen, men det er jo ikke ment at det skal være noen tvangstrøye for oss, vi er da evangeliske kristne! Bokstaven slår ihjel, men Ånden gjør levende.

Nei, hun ville selvfølgelig være en kristen, hun ville bare ikke være en slik lovisk kristen som jeg var, en som mente at en kristen måtte innrette sitt liv etter Guds ord og bud i ett og alt.

Hvordan er ditt forhold til Guds bud?

I det hele tatt er det slik i dag, at Gud skal etterkomme mine ønsker, mine behov, han skal føye meg. Mange av våre bønner og begjøringer er også nettopp

et uttrykk for det, at Gud skal lage det godt og behagelig for oss, at vi skal få det slik vi vil ha det. Når vi ber om å få til vårt kristenliv, så er det ikke fordi Jesu øre og andre menneskers evige og timelige ve og vel ligger oss på hjertet, men vi er opptatt av at vi selv skal ha det godt og lykkes. Og gir ikke Gud oss det vi ber ham om, ordner han ikke vår hverdag slik at den blir behagelig og god, så blir vi misfornøyde, klager og blir bitre – på Gud og mennesker.

Jobs klage var nok langt mer berettiget enn vår. For ham var det en selvfølge at han skulle innrette sitt liv etter Guds bud, det er ikke det han klager over. Han klager kun over sin veldige lidelse og at han ikke forstår rettferdigheten i den. Jobs klage er meget forståelig, men likevel gir ikke Gud Job rett til å klage.

I Ef.5,20 står det at vi alltid skal takke Gud og Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn. Det er noe å gi akt på. I stedet for å kretse om alt du ikke har, alt du ville skulle være annerledes, i stedet for å trasse mot Gud og hans bud, så begynn å takke.

Vi kretser så lett om det vi ikke har, det som skulle vært annerledes. Hadde bare dette eller hint vært annerledes, da skulle jeg være glad, da skulle jeg ikke klage, men være lykkelig.

Hadde jeg bare ikke hatt den eller den synden å slate med, så skulle ikke kristenlivet vært så vanskelig. Hadde jeg bare ikke hatt det vanskelige sinnet, hadde jeg bare hatt noe mer kraft, vært noe mer preget av Jesus, noe mer fylt av Den Hellige And, så skulle jeg vært noe mer frimodig som kristen.

Hadde jeg bare sluppet denne sykdommen eller den plagen som jeg sliter med. Hadde jeg bare ikke hatt en så van-

skelig hverdag, så mye å gjøre, så mange tunge plikter osv. Bare det eller det hadde vært annerledes, da skulle jeg være glad, da skulle livet vært lyst og lett. Men nå er det så tungt, en forferdelig byrde.

Og så kommer mismotet og livet blir tungt å leve. Alt blir så vanskelig, fullt av problemer og sorger, motgang og lidelse. Og kan Gud virkelig ville at jeg skal oppleve alt dette? Hvorfor føyer han meg ikke, hvorfor hører han meg ikke når jeg ber om han kunne lette noe mer på min hverdag?

Gud svarer på dette i sine ord til Job. Gud følger med, og han vet hvordan du har det. Ja, han følger med alle sine skapninger, han lever med dem i alle ting, ikke minst i det som er byrdefullt, ikke minst i det som smerter.

Vi kan mange ganger som Job undre oss over det Gud sender i vår livsvei. Mye kan være tungt å svelge, mye kan være byrdefullt og smertefullt. Men virkelig tungt blir det først når du ikke vil bøye deg under Guds hånd og regne med ham. Her var det Elihu søkte å hjelpe Job: "Også når du sier at du ikke ser ham, så ser han nok din sak, og du må vente på ham." (Job. 35,14).

Å leve med Gud er ikke å være fri for plager, fri for lidelse og vanskeligheter, men du skal alltid og i alle ting få vite at Gud ser deg og tar seg av deg. Du skal få sette din sak i Herrens hånd og stole på ham. Det er det Gud åpenbarer i sin tale til Job – at Gud ser og kommer sine til hjelp i deres nød. Gud sørger for ungløver og ravner, han følger med i smertene og teller månedene til hindene skal føde. Tror du ikke at han da også vet om deg når du har sorg og smerter, når din dag også er vanskelig?

Og i stedet for å kretse om alt det du ikke har og alt som skulle ha vært annerledes, i stedet for å klage og være bitter og mismodig, så skal du få rette ditt hjerte mot hva du har, hva Gud har gjort for deg og hva du eier i Jesus.

I stedet for å kretse rundt den synden du sliter med, så begynn å takke Gud for syndenes forlatelse, takk Jesus for at han har båret din synd.

I stedet for å klage over din vanskelige hverdag, de tunge plikter og byrder livet ditt er belemret med, vanskelige mennesker som du må slite med eller hva det nå er, så begynn å takke Gud for at han holder ut med deg, takk Jesus for at han ikke gikk trett av all den motsigelsen han måtte utholde, men at han holdt ut til enden, i kjærighet til deg.

I stedet for å vente at Gud skal gi deg store opplevelser eller gjøre en veldig forandring i ditt liv, så begynn å takke for hva Gud allerede har gjort og hva han har gitt deg i Jesus. I Jesus har du syndenes forlatelse, en fullkommen rettferdighet som holder mål for Gud, evig liv, barnekår hos Gud og arverett til himmelens herlighet.

Når du ikke forstår Guds forunderlige råd og fristes til å klage og anklage Gud, så skal du få regne med at Gud ser lenger enn deg og i sin uendelige kjærighet har fredstanker med deg. Så skal du få bøye deg under hans gode råd, og takke ham for det du eier og har i Jesus, midt i vanskelighetene og mørket. Da kan det nok hende at du får oppleve det samme som Paulus og Silas, at når du sitter dypest nede og er som i lenker, så faller lenkene av og dørene åpnes. (Ap.gj. 16,23–26).

Misjonsarbeidet i Peru !

Som våre leseere kjenner til, har Lekmannsmisjonen tatt på seg ansvar for et misjonsarbeid i Peru i Sør-Amerika. Vi bringer her en kort rapport fra misjonsarbeidet i fjoråret som nå ligger bak oss.

102 husbesøk

Hver måned får vi rapporter fra misjonsarbeidet i Peru. Det er evangelist Damian Heredia som er ansvarlig for rapportene hjem til Lekmannsmisjonen. I rapporten for november måned 1996 ser vi at evangelistene foretok 102 husbesøk hvor de banket på dørene i fattigområdene i Arequipa med et vitnesbyrd om Jesus. Det er slik det meste av vitne-tjenesten foregår i vårt misjonsarbeid. Evangelistene går fra dør til dør og spør om å få avlegge et vitnesbyrd og lese litt fra Bibelen. Stort sett er folk åpne og velvillige, men de fleste ber seg unnskyldt når det blir alvor og innbydelsen lyder. I ren høflighet sier nok mange at de vil komme på møtene som holdes, men de fleste uteblir. Vi venter og ber om et åndelig vårvær over Peru,

at Ordet skal slå ned og at folk skal samles i store skarer om evangeliet.

22 bibelstudiebesøk

Imens ser vi stort på at enkeltmennesker får lære Jesus å kjenne og at noen tar i mot evangelistene i sine hjem til grundigere bibelstudier. I november hadde evangelistene tilsammen 22 slike bibelstudier i private hjem.

3 møteplasser

I tillegg til husbesøk og bibelstuder holdes det åpne møter tre forskjellige steder. Det er i Alto Selva Alegre, Hoyos Rubios og Santa Beatriz. Søndag, onsdag og lørdag er møtedager. Om søndagen er det hovedmøte med fellessang, forkynnelse og vitnesbyrd. En gang i måneden dekkes nattverdbordet. Onsdagsmøtet pleier gjerne være lagt opp som en kveldsbibelskole. De kaller møtet rett og slett for bibelstudium. På disse møtene samler de ikke så mange som om søndagene, men det er et viktig møte for dem som vil trenge dypere inn i Ordet. Lørdagsmøtet er viet bønn og felles-

sang. Peruanerne er glade i å synge. På møtene kan det være lange sangsekvenser hvor de synger fra den lutherske sangboken "Din er øren".

To bibelkurs

Det ble holdt to bibelkurs i fjor. Det første 7.–9. juni og det andre 28.–29. september. På det første deltok Per Bergene Holm og Jon Espeland. På det andre talte de nasjonale evangelistene selv. Disse bibelkursene ser vi på som viktige arbeidsredskaper i misjonsarbeidet. Forkynnelsen på misjonsmarken kan lett bli preget av løremessig kunnskapsformidling. Vi ser det som vårt kall å bidra med luthersk–roseniansk forkynnelse, som kan vekke samvittigheten til syndenød og gjenføde til nytt liv ved evangeliets frigjørende budskap. Peruaneren må bli født på ny! Det er forholdsvis lett å omvende hedninger til navnekristne, men bare Den Hellige Ånd kan arbeide på hjertene til sann omvendelse og nytt liv!

Evangelist Eusebio

Evangelist Eusebio Alvis er nå ferdig med sine tre år ved det lutherske seminaret i Arequipa. Han gikk fra nyttår over i full stilling som evangelist og åndelig leder i den nasjonale kirken. Eusebio er en prøvet mann. Gjennom sykdom og motgang er han knyttet sammen med

med sin frelser som han elsker av hjertet. Vør med å be for Eusebio om lys i Ordet og den rette omsorg for sjelene han har fått hyrdeansvar for.

Takk

Vi har tatt med disse glimtene fra misjonsarbeidet i Peru i 1996. Ordet ble forkynt og den gode såd sådd i hjertene. Sammen med de nasjonale medarbeiderne står vi i bønn til Gud om at Ordet må bære frukt og at flere syndere må få se seg løste og lykkelige i evangeliet. Takk til deg som står sammen med oss i bønn og offer! Vi er bare unyttige tjenere, men til tross for det og av bare nåde er vi betrodd en tjeneste i Jesu store riks-sak: Hedningenes frelse.

*Å tenk når engang samles skal
De frelestes menighet
Av alle folkeslekters tall
I himlens herlighet!*

§ 41. Menneskets fall i synd.

Mennesket er skapt godt. Det betyr ikke at mennesket var fullkommen, men det var skapt med forutsetninger for å utvikle seg til fullkommenhet i samliv med Gud. Spørsmålet for oss er da: Hvordan er det syndfrie mennesket blitt syndig?

Skriften svarer at det skjedde gjennom et **historisk, åndspersonlig** fall i synd (1.Mos.3,1–). På den måten er mennesket blitt et fallent og ødelagt menneske.

Det er nødvendig å understreke at dette er **historiske kjennsgjerninger**, ikke sagn, legender, dikterisk liknelse, forbilledlig, osv.

Å nekte at de gamle bibelske fortellinger er historiske er altså ett og det samme som å forkaste dem som åpenbaring.

N.T. stiller Adam og Jesus opp som "sentral-individer" i menneskeslekten, at det fra både Adams syndfall og Kristi stedfortreder- gjerning går det en virkning til alle mennesker (Rom.5,12–21; 1.Kor.15,22,21). Forkaster man da det første som historisk, river man grunnen under det andre. Er Bibelens fremstilling av syndfallet kun et sagn, da blir også Kristi stedfortredergjerning noe som liksom ikke er skjedd.

Hvilken forskjell er det på Satans fall og menneskets fall i synd? Den er

av dobbel art. For det første skjedde Satans fall **uformidlet**, mens menneskets fall skjedde gjennom en **formidling** (Satans fristelse). Det gjør at mennesket også kan frelses **ved en formidling**. Mens Satans fall var et bevisst og villet opprør, ble mennesket **bedratt** inn i synden.

For det andre er forskjellen betinget av forskjellen på englenes og menneskets skapelse. Englene er skapt som enkeltindivider med en bestemt rangordning til en bestemt tjeneste (§§ 25–27) og deres, da sørlig Satans, fall skjer i overensstemmelse med det.

Mennesket derimot er skapt til å bli en **slekt**, der alle blir ansvarlige i en og en i alle. Mennesket var skapt syndfritt, men "uferdig", dvs til utvikling. (Budet om ikke å spise av treet til kunnskap om godt og vondt (1.Mos.2,16–17) sier oss det.)

Menneskets fall skjer på det "uferdige" stadium. Derfor er gjenopprettelsen mulig for mennesket.

Det som er nevnt her er ikke nok til at vi kan si vi forstår spørsmålet om forskjellen på Satans og menneskets synd. Men det er i hvert fall fakta som Guds ord viser oss.

Slik er det også med spørsmålet om hvordan det psykologisk er mulig at mennesket kunne falle. Vi kan ikke svare på det, men får nøye oss med å

konstantere at svaret ligger i den kjennsgjerning som Skriften holder fram: Mennesket var skapt til utvikling i samfunn med Gud, og det benytter sjelefienden seg av.

§ 42. Hvordan skjedde menneskets fall i synd?

Denne § kunne vi kalle for **fristelsens vesen**, fordi den tar opp **hvordan** fallet skjedde.

Det første vi ser er at sjelefienden ikke kunne lede mennesket til fall uten **først å få det bort fra Guds Ord** (1.Mos.3). Det går tydelig fram av Satans fristelse av Jesus i Matt.4,1–. Jesus gjorde det som Adam og Eva skulle ha gjort, nemlig holde seg i **avhengighet av Guds ord**. Det var derfor Satan ble maktesløs overfor ham (Jesus).

Det sier oss tydelig nok at hvis ikke sjelefienden hadde fått lede de første mennesker bort fra Guds ord, hadde han heller ikke kunnet lede dem til fall.

Derfor tar sjelefienden sitt utgangspunkt i Guds tale til mennesket. Og under skinn av å **bekrefte** søker han å **avkrefte** Guds ord for menneskene. (På hebraisk er det samme uttrykk for å bekrefte brukt om å avkrefte. Uttrykket i 1.Mos.2: "Har Gud virkelig sagt –?" er samme uttrykk som: "Visselig har Gud sagt –!)

Forat Satan skal lykkes i syndefallet, må han få mennesket inn på sin egen tankegang. Og dette kunne han oppnå, fordi de første menneskene ikke hadde hørt noen annen enn Gud tale til seg før fristelsen. Og det umiddelbare inntrykk

de første menneskene måtte ha da sjelefienden talte til dem gjennom slangen, var at det var **Gud** som vil dem noe gjennom denne tale. På den måten blir mennesket lurt inn i sjelefiendens tankegang uten riktig å forstå det selv. Dette unnskylder ikke de første menneskene, for hadde de holdt seg til Guds ord, hadde dette blitt avslørt for dem. Det lykkes imidlertid sjelefienden å få dem begge inn på sin tankegang. Og derfra er ikke veien lang til å få dem til å dra Guds ord i tvil (vantro). Og fra vantren er ikke vegen lang til selve fallet.

Fristelsens vesen kan altså kort uttrykkes slik: Mistillit til Guds ord – vantro –lyst til det onde – selve fallet. Det kan stå som et paradigma (forbilde) på fristelser i stort og smått.

Til fristelsens vesen hører også fristelsens formål: "Dere skal bli som Gud". Sjelefienden vil gjennom fallet plante det sinn inn i mennesket at det skal være sin egen gud. Slik ble hovmodet plantet inn i menneskenaturen.

Sammenligner vi dette med det som tidligere er sagt om den sataniske synd, forstår vi at mennesket kommer under sjelefiendens makt gjennom hovmodet. Og der hovmodet får utfolde seg i mennesket, får sjelefienden utføre sin vilje gjennom det.

Utdrag fra Øivind Andersens troslære.

Hvordan Herren tar seg av sine

Gi akt på hva Kristus gjorde mot sine skrøpelige disipler! Deres liv var fullt av svik, uforstand og svakhet. Og likevel ser vi at han aldri foraktet eller fordømte dem, så lenge de hang ved ham, men han bar alltid deres skrøpeligheter. Deres feil, uforstand og svakhet var altomfattende.

Vi ser hvordan de ville nedkalle ild fra himlen over dem som foraktet Kristus, hvordan Peter ville holde sin Herre tilbake fra å lide, hvordan de trettet om hvem som var størst, hvordan de alle forlater ham og Peter grusomt fornekter ham, hvordan de fullstendig glemte ordet om oppstandelsen, ja, Thomas ville ikke tro at han var oppstanden før han fikk stikke fingeren i naglemerkene.

Og hva gjør så Herren med så skrøpelige og uforstandige disipler? Han fordømmer dem ikke.

Han forakter dem ikke heller, slik at han lar dem gå sin veg. Nei, han tar fremdeles vare på dem, slik som de trenger det. Han taler kjørlig med dem, straffer det som er galt med mildhet, retter på deres uforstand og minner dem om ordet som står skrevet: "Står det ikke skrevet at Messias måtte lide alt dette?". Han taler med dem som sine kjæraste barn og venner, som om de ikke hadde gjort ham det miste i mot, og søker bare å gjenopprette deres tro og fred. På den måten gjør han dem sterkere.

Måtte Gud gi oss alle den nåde å legge større vinn på den opphøyede kjørlighet som Kristi eksempel lører oss! Vi skal ikke tro vår egen ånd, men la Herren være vår mester. Ham skal vi følge i alt, også i det vi snakker om her. Å kunne se og bedømme andres feil er ingen kunst. Det kan de vanlige og fariseerne også. Men å vise barmhjertighet og med ydmyk kjørlighet "bære" de svakes skrøpeligheter og bare søke å hjelpe dem til rette og til omvendelse, det er en stor og høy kunst. Endog troende kristne, som selv trenger til barmhjertighet hver dag, lører temmelig sent å vise den samme barmhjertighet mot de svake brødre.

Av C. O. Rosenius

forts. frå side 2

gjer. Me vert fria ut av mørkets makt og sette inn i Guds kjøere Sons rike. (Kol. 1.13) Me vert flytta over frå lovens rike til nådens rike. Altså, det å verta ein kristen i bibelsk tyding, det er å verta eit nytt menneske. Om nokon er i Kristus, så er han ein ny skapning, det gamle er borte, sjå, alt har vorte nytt. (2. Kor. 5.17) Ein kristen er komen inn i nye livs- og levekår.

Men mennesket prøver å ta med seg av verdens ånd inn i det kristelege, for å få det til å vere ei passande røre som går an for det naturlege menneske. Nei, seier Herrens ord. Her er det ikkje nok med lappverk, og her gjeld ikkje menneskekunstar. Det å bli ein kristen er å verta ein ny skapning. Det er å verta fødd av Gud. Det er oppvekking frå død. Noko mindre duger ikkje.

Du som høyrer dette, har du stått opp frå dei døde? Er du vorten ein ny skapning? Er det gamle borte(2. Kor. 5.17), eller er det berre det at du har forandra på livet ditt? Før levde du i verda, no lever du i kristenflokken. Det går an å koma inn i kristenflokken her, men du kjem ikkje inn i himmelen på den måten. Kva har eg og du att om me går her i kristenflokken, men ikkje kjem inn i himmelen og får dele sœla med Jesus i all øeve?

Korleis går det til å gå over frå dø-

den til livet? Har du tenkt på det? Ja, det er ikkje nok berre å tenkja på det. Her må me sjå kva Skrifta seier. Skrifta seier at me er døde i synder og misgjerningar (overtredelsar). Dette vårt gamle menneske er så fordervat at det kan ikkje anna enn å synda. Akkurat som ei bjørkerot ikkje kan vera anna enn bjørk, så kan hjarta vårt ikkje vera anna en synd.

Skal du gjera gode gjerningar, så må du få eit nytt hjarta. Du må verta eit nytt menneske for å gjera gode gjerningar. Det trur ikkje folk i dag. Men det må ein ny fødsel til.(Joh3.3) Her hjelper inga bøn å inga tåra. Gråt me både dag og natt, ba me både dag og natt, streva me både dag og natt, så vart det inga forandring, fordi det som er fødd av kjøt det er kjøt.(Joh. 3.6)

Jesus i vår stad

Men Gud fortel om ei salig løysing. Det er ei løysing som Gud har ordna for oss. Gud såg oss i vår naud. Han såg kor bundne me var i oss sjølv, i vårt kjøt. Det vonde kunne ikkje verta godt. Kva gjorde Gud då? Ja, Bibelen svarar: Gud steig sjølv ned og vart menneske. Skrifta seier at i denne personen, Jesus, den andre personen i guddomen, der vart du og eg fødd. Når me les juleevangeliet om han som vart fødd i Betlehem, då kan du seia til deg sjølv: Der vart eg fødd.

I Jesus Kristus der får me også oppleva dommedag. Du kan seia til

deg sjølv: eg har opplevd dommedag, eg har døydd for mine synder. Vel, ikkje eg, seier Rosenius, men min stedfortredar. Han er så fullt og heilt min mann at me kan seja "eg". For Kristus det er eg, og eg det er Kristus. I Han, seier Skrifta, er me døde, men i Han stod me opp att, og i Han er me sette i himmelen. I Han er me komne heim og er i trygg forvaring. Dette kan me lesa om i Efesarane 2. Dette er kjernen i evangeliet. Det er gjort i ein annan, det er gjort i Jesus. Det Han gjorde, det har du gjort. Det Han leid, det har du lide.

Men er så alt i orden med dette? Nei, les kva det står i Efesarane 2. 4–7 "Men Gud, som er rik på miskunn, har for sin store kjørleik skuld som han elsker oss med, gjort oss levande med Kristus, endå me var daude ved våre misgjerningar – av nåde er de frelste – og vekt oss opp med han og sett oss med han i himmelen, i Kristus Jesus, så han i dei komande tider kunne visa den ovstore rikdomen av sin nåde ved godleik imot oss i Kristus Jesus." Men det som Jesus har gjort, det som har skjedd med kvart einaste menneske i Kristus Jesus, det må verta vår personlege eiga. Ser du det?

Ordet smelta ikkje saman med dei

I Hebrearbrevet står det at fagnabodet er forkrynt oss liksom for hine, men ordet dei høyrde gagna dei ikkje, for di det ved trua ikkje smelta saman

med hjarta. Dette med Jesus må verta vår personlege eiga. Korleis skal det skje? Korleis skal eg få tak i dette her? Då seier skrifta, ho brukar fleire uttrykk. "For av nåde er de frelste, ved tru, og det ikkje av dykk sjølve, det er Guds gåva." (Ef. 2. 8) "For så elsker Gud verda at han gav Son sin, den einborne, så kvar den som trur på han, ikkje skal verta fortapt, men ha øeveleg liv." (Johs. 3. 16) Her kan me nemna mange bibelord.

Så seier også skrifta at me vert delaktige i dette ved å ta imot Jesus. "Alle dei som tok imot han, dei gav han rett til å verta Guds born." (Joh. 1.12) Det skjer, seier Skrifta, ved å koma til Jesus. Det skjer ved å sjå Jesus. "For så vil far min at kvar den som ser Sonen og trur på han, skal ha øeveleg liv." (Joh. 6.40) Skrifta seier at det skjer ved å eta og drikka han. "Dersom de ikkje et mitt kjøt og drikk mitt blod, så har de ikkje del i meg." (Joh. 6.53) I skrifta står det også at me er døypte til Kristus, både til hans død og hans oppstode. (Rom. 6.4–5) Dette er altså skrifta sine uttrykk for å få del i Jesus.

Då må eg spørja: Kva ligg det attom desse orda? Her er det feilen vert gjort i dag. Me tek det på kjøteleg vis. Difor er det at det berre vert ei viljesak, ein beslutning, men det er på ingen måte rett. Kva seier skrifta i denne sak.? Kva ligg det i å tru på Jesus? Kva ligg det i det å koma til Jesus, i å

ta imot Jesus, i å eta Jesus, i å drikka Jesus og å verta døypt til Jesus? I dette ligg å verta foreina med Jesus. Me vert samanbundne med Jesus. "Han som bind både oss og dykk fast til Kristus, som har salva oss, det er Gud." (2. Kor. 1. 21) Det står også i 1. Kor. 1.9 at me er kalla til samfunn med hans Son, Jesus Krisus, vår Herre.

I Hebrearbrevet står det at ordet som dei høyrde gagna dei ikkje.(4.2) Kvifor? Fordi det ikkje smelta saman med dei. Det er det skrifta legg i å ta imot Jesus. Det at du smeltar saman med ordet om Jesus. Korleis skal det skje? Her er det mange meininger. Det å bli ein kristen, det er å ta eit standpunkt, å vilja, å gå inn på noko godt, å leva på ein annan måte. Ja, slik meinar mange. Men stemmer dette med skrifta? Nei, det er rivruskande gale. Vel kan me bestemma oss for å bli kristne, men det gagnar oss ikkje om ikkje hjarta får tak i det.

"For fagnabodet er og forkjent oss, likesom for hine, men ordet som dei høyrde, gagna ikkje dei av di det ikkje ved trui var smelta saman med dei som høyrde det." (Hebr 4. 2) Hadde fagnadboden om Jesus smelta saman med dei, kva då? Då hadde ordet om Jesus smelta saman med dei. Her er hemmelegheten. Når du og eg smeltar saman med ordet, når hjarta får tak i ordet om Jesus, då er det at du og eg får tak i Jesus.

Difor seier også skrifta at me treng ikkje fara ned i avgrunnen for å henta han opp. Me treng heller ikkje fara opp til himmelen for å henta han ned, for ordet er deg nør i din munn og i ditt hjarta. (Rom. 10.7–8) Det er det som må skje, mine vener. Når ordet frå Gud om Jesus søkk ned i hjarta, då vert du frelst. Nettopp for at det skal skje, så har Gud innretta og innstifta Ordet si tenesta på jord.

Eit nytt liv

Korleis verkar dette Ordet? Det verkar som lov og evangelium. Lova talar til den som har lova, så kvar munn skal tilstoppast.(Rom. 3.19) Loven skal gjera deg til ein fortapt syndar. Kvifor? Fordi du skal få bruk for ein stedfortredar. For Jesus er ein stedfortredar. Han er ingen hjelpar til sjølvhjelp. Han er ingen forbetrar på kjøtet. Nei, han er ein mann i staden for oss. Me er totalt øydelagde. Det ligg i vår natur at skal eg verta frelst, så må eg bli betre. Då må eg ta meg saman og be til Gud om hjelp. Han må hjelpa meg til å bli slik eg skal vere. Dette er eigenrettferda. Difor har Gud sett lova inn for å tilstoppa vår munn. Her hjelper det ikkje med noko innsats frå oss, for me er døde. Difor er det at Herrens Ande må føra oss til død.

Paulus seier i Romarbrevet 7. 9: "Eg levde ei tid utan lov , men då bo-det kom, livna synda opp, og eg døyd-

de." Når du er død, då ventar du ikkje på hjelp. Då må livet koma utanfrå. Eit nytt liv i ein stedfortredar. Lovens tale er der for å skapa behov for stedfortredaren Jesus. Men det er også eit anna føremål med lova. Det er å få hjarta ditt i tale. Det er "når hjertet sitter mest beklemt, at frydens harpe blir ver stemt."

Ein ny song

Å ta imot Jesus etter Guds ord, det er når hjarta får sjå Jesus, når hjarta byrjar å leva i Han og gleda seg i Herren. Då er det at du og eg går over frå døden til livet. Då blir den nye songen lagt i min munn av Herren. (Salme 40) Det er songen om Jesus, songen

om Lammet, songen om Blodet. Har du byrja å syngje denne nye songen? Måtte han i så fall aldri tagna att! Det er så mange ting som prøver å røve oss livet. Ikkje berre synda, men mange kristelege ting som vert teke opp i dag. Det er den som held seg til Jesus, som er frelst.

Så seier også Ordet at når du og eg tek i mot Jesus på dette vis og går over frå døden til livet, så vert det også frukt i livet vårt fordi Jesus bur der. Johannes seier at me veit at me har gått over frå døden til livet, fordi me elskar brørne. (1Joh 3:14) Då vert det eit anna forhold til brørne, då vert det eit nytt folk. Amen.

Påske-samling

**Norheimsund i Hardanger
26. - 30. mars 1997**

Talarar: Sven A. Berglund, Jon Espeland, Paul André Bergene Holm, Magne Straumstein, Dag Rune Lid.
Det er sett av tid til skiturar på Kvamskogen to av dagene.

Samla prisar for full pensjon på sovesal:

Over 18 år kr. 600, 13-18 år + studentar kr. 450, 7-12 år 250,->Gratis Familierabattar. Ved overnatting på Framnes kr. 200 ekstra. Her er det fine 2 mannsrom med dusj og toalett på dei fleste romma.

Påmelding snarast og seinast 14. mars til:

Jon Espeland, Svartefjell 24, 4649 Flekkerøy, Telefon 38 10 00 61

ALLE VELKOMNE TIL SAMLING OM GUDS LEVANDE ORD!

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

OVERSIKT OVER MØTEVIRKSOMHETEN VÅREN - 97.

- Magnor Sandvær: Andebu/Arnadal, Norheimsund, Hageberg, Tørvikbygd, Tana,
Bygland, Sørli.
Olav Klavenæs: Dimmelsvik, Soknedal, Surnadal, Sannidal, Randaberg, Askim,
Bygland, Varaldsøy.
Lars Fossdal: Sotra, Varhaug/Nærbø, Dalekvam, Kvelde, Askim.
Jon Espeland: Bibelskolen, Norheimsund, Fogn, Randaberg.
Per Bergene Holm: Askim, Ø. Hedrum/Kodal.
Tore Mangelrød: Randaberg, Håvik.
Sven Berglund: Tørvikbygd, Norheimsund.

«Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot, og det tok han bort idet han naglet det til korset».

Det er dette budskapet i Kol. 2.14 vitnene våre har og bære fram. Derfor er det hellige stunder på jord når et slikt himmelbudskap legges fram for evighetsvandrere. Derfor; søker til møtene du også, du er hjertelig velkommen!

Har du spørsmål ang. møtene eller ønsker predikantbesøk utenom det oppsatte så ta kontakt med sekretæren.

SOMMARSKULANE 1997

Hovedsommarskulen (med årsmøte) er i år lagt til
Bibelskolen på Fossnes i tida 16. - 20. juli.
Den andre sommarskulen blir på IMI Stølen
i Oppdal i tida 7. - 10. august.